

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIII.

V Ljubljani 18. rožnika 1880.

List 25.

Plamen Jezusovega presv. Serca.

(Za praznik najsv. Jezusovega Serca.)

(Konec.)

Toda Jezusovo presv. Serce ni bilo le samo za-se tako razsvitljeno, tako vneto in goreče, ampak tudi za druge. Ogenj ima namreč to lastnost, da je sam za-se polnoma čist in vroč, pa je tudi tak, da druge reči razsvetljuje, čisti in ogreva. Le pogledjte kovača; kos železa potisne v žareči ogenj, kmali se železo ogreje, postane rudeče in se tako razbeli, da je viditi, kakor ogenj. Ali pogledjte zlatarja, kako zlato čisti. Zlata ruda ni precej, ko se iz zemlje skoplje, čisto zlato. Zlatar jo dene v terdno posodo, jo postavi v jako razbeljen ogenj; tu se razbeli, začne se topiti; zlato postane tekoče kakor voda, in ker je težko, se zbira na dno posode, druge reči pa, ktere so bile pred še zlatu primešane, plavajo na verhu, se dajo posneti in spodaj ostane čisto zlato. Od tod pregovor: „V ognji se zlato čisti“.

Tudi ogenj, ki nam ga je Jezus v svojem presv. Sercu na zemljo prinesel, ima take lastnosti. Tudi ta ogenj razsvetljuje in čisti, tudi ta ogenj ogreva. Jezus pravi: „Ogenj sem prišel prineset na zemljo, in kaj hočem družega, kakor da se vname?“

Vnemal se je ta ogenj že takrat, ko je bil Jezus na zemlji. Aposteljni in učenci so vse zapustili pa so šli za Jezusom; tisoče in tisoče ljudi je popustilo opravila, djalo na stran dela, in šli so za Jezusom poslušat Njegov božji nauk in se kar ločiti niso mogli od Njega. O kako je ta ogenj Jezusovega Serca že takrat vse k sebi vabil in vlekel! Nedolžnim otrokom se je tako prijetno zdelo blizo tega nebeškega ognja; in kakšna nebeška čutila je pač moral imeti deviški apostelj sv. Janez takrat, ko je slonel na Jezusovih persih — oh tako blizo tega ognja! Mnogoverstnim grešnikom se je začelo serce topiti, berž ko jih je zadel žarek tega ognja: Marija Magdalena je jela pretakati potoke solz; Peter je bil tako prešinjen, da se je neprenehoma jokal in se ni dal potolažiti, ko mu je zasvetil skoz Jezusovo milo oko žarek iz Njegovega Serca. In enako je bilo gotovo še pri drugih, n. pr. pri Caheju itd.

Toda prav s pravim plamenom in na široko se je imel ogenj Jezusovega Serca še le po njegovi smerti vneti in razgoreti. Kakor namreč človek, kateri podžge in zakuri, ne čaka vselej, temuč pusti, naj se ogenj sam razgori; enako je tudi Zveličar storil, kar je že pred

naznanil z besedami: Kadar bom povzdignjen na križ, tedaj bom vse za seboj potegnil!

Že precej prvi dan po njegovem vstajenji se je to jelo kazati. Tisti dan sta šla dva učenca v bližnji terg Emavs. Po poti sta se žalostno pogovarjala o britkem terpljenji in strašni smerti svojega Gospoda in Učenika. Neprevidoma se jima Jezus pridruži, toda v taki podobi, da ga ne spoznata. Sočutno ju vpraša, zakaj sta tako žalostna in potem ju ljubeznjivo podučuje in prepričuje vso pot, dokler ne pridejo do terga. Še bi se bila rada dalje pogovarjala s tako učenim in blagim popovnikom, zato ga prosita in silita, naj pri njima ostane. Gospod gre ž njima v hišo in za plačilo, da sta ga tako rada poslušala in se dala tako voljno podučiti, jima dá svoje lastno telo zavžiti. Zdaj se srečnima učencema oči odpro in pri tej priči spoznata svojega ljubeznjivega Učenika, On pa zgine njima izpred oči. Vsa začudena, kakor bi hotela sama sebe kregati, da ga že pred nista spoznala, zakličeta: „Ali ni najino serce gorelo v nama, ko je med potoma z nama govoril in nama pisma razkladal?“ In precej sta hitela nazaj v Jeruzalem apostelnom praviti to veselje.

Ali veš, dragi kristjan! zakaj je dobrima učencema serce tako gorelo med potoma? Zakaj neki? Jezus je šel blizo zraven nju in njuno serce je čutilo plamteči ogenj Jezusovega Serca, in — kakor se luč ob luč prižge, tako se je njuno serce vžgalo in ogrelo. Čutila sta sveti ogenj, čeravno ga z očmi nista videla. Kmali pa se je imel tudi vidno pokazat ta ogenj.

Petdeset dni pozneje je bil binkoštni praznik; aposteljni so bili vsi skupaj zbrani v hiši, okrog ktere je velik vihar nastal in nebeški ogenj se prikaže nad glavo slehernega apostelja v podobi gorečih jezikov. Kaj ima pomeniti ta ogenj iz nebes? Jezus je poslal apostelnom sv. Duha, kateri je ene nature, enega bitja ž Njim. Ali se vam ne zdi, kakor bi bili goreči jeziki tako rekoč koščeki, odtergani plameni tistega ognja, ki ga je Jezus v svojem Sercu na zemljo prinesel? Saj toliko si upam reči, da je Jezus že pred mnogokrat apostelnom obljubil sv. Duha; kar pa kdo obljubi, to gotovo čuti v svojem sercu in če to obljubo spolni, mu pride tako rekoč iz serca.

In s prihodom sv. Duha je jél nebeški ogenj z vročim velikim plamenom goreti. Raznel se je najpred v sercih apostelnov. Nič več se niso judov bali in tudi nobene druge reči ne; niso se ustrašili ne mraza, ne vročine, ne truda in bolečine, ne lakote, ne žeje; ni jih

zadrževalo ne morje, ne gorovje; niso se zbal ne ječe, ne tepenja, ne smerti!

Posebno vidno se je pokazala moč Jezusovega ognja pri preslavnem apostelnju, sv. Pavlu. Kakor je znano, se je préd imenoval Šavel in je bil strasten preganjavec sv. Cerkve. Bilo je 25. prosinca v drugem letu po Jezusovem vnebohodu; jahal je proti Damasku — slednjikrat po slabi poti — da bi kristjane preganjal in zapiral; zadel ga je žarek iz nebes, žarek naravnost iz Jezusovega Serca. Ko se je namreč že Damasku bližal (beremo v Djanji apost. 9, 4; 22, 4), ga je opoldne nagloma obvelila velika svitloba z neba, — luč svitljša kot je solnčna svitloba. Padel je na tla in slišal glas, ki mu je po hebrejsko rekel: „Šavel, Šavel, zakaj me preganjaš?“ Rekel je: „Kdo si, Gospod?“ Glas odgovori: „Jaz sem Jezus, kterega ti preganjaš!“ Kakor od strele zadet se junak Šavel trese in le te besede spregovori: „Gospod, kaj hočeš, naj storim?“ — In kar se je naprej godilo, vam je znano: Šavel je prišel v Damask, njegovo telesno oko je oslepelo, slep je bil tri dni in ni ne jedel ne pil; ali Jezusov ogenj je razsvetil in pregrel njegovo serce, da iz leva je postalo jagnje, iz grešnika Savla — svetnik Pavel.

In ko je bil tako zaneten ogenj v sercih apostelnjov, jel se je z veliko močjo širiti na vse strani sveta, proti jugu in severu, proti zahodu in vzhodu, celó ukraj sveta; nobena moč, celó peklena sila ga ni mogla ustaviti in ga še zdaj ne more: gorel bo, dokler bo sv. katoliška Cerkev stala, t. j., do konca sveta!

In zdaj vam rečem, bratje in sestre v Kristusu! preštejte, če morete, vse papeže in škofo, vse druge duhovne po samostanih in med ljudmi, ki se že zdaj v nebesih veselijo, ali pa še na zemlji goreče delajo v vinogradu Gospodovem — preštejte jih in spoznali boste, kaj pomenijo besede Jezusove: Ogenj sem prišel prineset na zemljo, in kaj hočem družega, razun da se vnema in gori?

Preštejte, če morete, vse milijone ss. mučencev, ki so že v prvih stoletjih in pozneje po raznih krajih sveta za Jezusa kri in življenje dali, in prištejte jim še one, ki zdaj po ajdovskih in celó po nekterih keršanskih deželah zavoljo Jezusa voljno terpijo preganjanje — preštejte jih in razumeli boste besede Jezusove: „Ogenj sem prišel prineset na zemljo“ itd.

Preštejte, če morete, vse trume ss. spokornikov, ki so od žarkov Jezusovega ognja zadeti britko obžalovali in z vročimi solzami zbrisovali svoje dolgove; začnite pri grešnici Magdalen in grešniku Petru, pojdite dalje do sv. Avguština in zmiraj naprej, naprej do tistega srečnega grešnika, ki se bo znabiti še ta teden za stalno poboljšal — preštejte če morete in razumeli boste Jezusove besede: „Ogenj sem prišel prineset na zemljo“ itd.

In preštejte, če morete, vse tiste verste blazih serc, čistih devic in nedolžnih mladenčev, ki že zdaj v nebeški bliščobi v belih oblačilih z lilijami v rokah spremljajo Jagnje Božje prav od blizu in mu pojejo tisto pesem, ktere noben drugi peti ne more; in prištejte jim še one srečne duše, ki še tukaj v solzni dolini, v samoti ali med svetom, skerbno varujejo v svojih deviških sercih večni ogenj čistosti in nedolžnosti — preštejte, o preštejte, in razumeli boste Jezusove besede: „Ogenj sem prišel prineset na zemljo in kaj hočem, kakor da se vname!“

Pa prešteti jih niste v stanu: pregledati bi morali vse tiste velike bukve, v kterih je življenje svetnikov popisano, pa še bi števila ne zvedeli; kajti mnogo mnogo serc je, v kterih gori Jezusov ogenj, pa jih le sam Bog

pozna: sploh je le Bogu znano število izvoljenih, v ognju Jezusovega Serca zapisanih, mi ga bomo še le na sodnji dan zvedeli in še le takrat nam bodo prav do dobrega jasne besede: „Ogenj sem prišel prineset na zemljo“ itd. Omenim naj le nekterih izgledov.

Že večkrat se je zgodilo, da so pobožni nedolžni otroci na dan svojega prvega sv. obhajila, ko je prišel Sin Božji v njih goreče serčice, naenkrat čutili neko posebno gorkoto na tistem kraju, kjer je serce. Vsled tega so imeli veliko veselje in veliko tolažbo, ker so bili prepričani, da ta gorkota prihaja od tistega ognja, ki v Jezusovem Sercu gori in jim je bilo to nekakšno zagotovilo, da so vredno prejeli prvo sv. obhajilo — o blaga jagnjeta!

Še bolj vidno se je kazal ogenj Jezusovega Serca pri mnogih odraslih. Sv. Filip Neri, kterega serce je bilo pravo ognjišče božje ljubezni, nam je tega naj lepša priča. Ogenj v njegovem sercu je bil tako vroč, da mu je šel po vsih udih in se mu je celó skoz oči blesketal. Ni ga bilo mogoče dolgo gledati in noben malar ni mogel prav zadeti njegove slike, ker ni nobeden znal ponarediti blišča njegovih oči. Zarad tolike svoje gorečnosti je večkrat omedlel in je moral po več dni v postelji ostati. Kadar je druge obhajal, se je po vsem životu tresel vsled gorečnosti svojega serca, tako da so se ss. hostije v kelihu odzdigovale, in njegovo obličje je bilo žareče kakor ogenj. Zavoljo serčnega ognja mu je bilo večkrat po ustih vse suho, in po zimici je moral večkrat vrata in okna odpreti. Že v visoki starosti je šel nekikrat prav lahkotno napravljen v snegu po rimskih ulicah, njegovi spremljevalci pa so se skerbno v plašče zavijali; šaljivo jim tedaj reče: „Ali vas ni sram, da mladi močni ljudje se mraza tresete, ko so starčki vroči!“ Večkrat so letele tudi iskre iz njegovega obraza. Po njegovi smerti so našli pri njem dvoje reber zlomljenih, persi za pest vzvišane in v sercu je bila vsa mokrota posušena: kar so zdravniki gorečnosti njegove ljubezni pripisovali.

Sv. Peter Alkantarski je živo čutil ogenj ljubezni božje v svojem sercu in večkrat po celem životu. Večkrat je moral obleko odpeti, da si je persi ohladil; večkrat je vesel in pevajoč tekal po hladnem gozdu, večkrat se je vlegel v sneg in led, da bi znotranji ogenj nekoliko ohladil. Kadar je maševal, je stal kakor seraf pred Božjim tronom ter prelival potoke solz, v nebeški luči se je svetil njegov obraz.

Ob času sv. Tomaža iz Vilanove se je to-le zgodilo. V njegovem samostanu je bival priprosti brat Didak, silno ponižen, pokoren in nedolžen človek. Skor zmiraj je molil in premišljeval, po dnevi in po noči, le kake tri ure je spal. V solzah ter s pobožnostjo je bil vsak dan pri vseh ss. mašah; pri prvi je stregel in prejel sv. obhajilo, pri drugih pa se je po duhovno obhajal. Imel je še mnogo družih pobožnosti. Po noči je naj raji klečal pred neko podobo križanega Zveličarja, kjer je mnogo milosti prejemal. Njegov prednik sv. Tomaž je večkrat v pozni noči skoz razpoke pri vratih zapazil svitlo luč v njegovi celici. Misleč, da je pozabil ugasniti luč, ga gre opomniti; a brez ko vrata odpre, vsa svitloba zgine. Nikjer ne vidi svetilnice, in tudi pozvé, da mu postrežnik ni dal ne olja ne druge svečave. Ko drugo noč spet vidi tako svitlobo, zapové pobožnemu bratu, naj odkrito pové od kod je tako svitla luč v njegovi sobi. Rad bi bil zamolčal, pa pokorščina mu je bila nad vse, zato mu razodene, da od Jezusove podobe, iz desne rane prihaja taka luč, in pravi, da brez njegovega zasluženja Gospod celico razsvetli, da bi ga s to malo svetlobo podučil, kako velika bo enkrat nebeška svetloba, v kteri se bode svetel vsak, ki ga je v tem življenji priserčno ljubil in mu vredno služil.

Enako se bere o sv. Tereziji, o sv. Brigiti, o Marjeti Alakok, sv. Ljudoviku Bertrand-u, sv. Jožefu Kupertinskem, sv. Frančišku, sv. Dominiku in o mnogih drugih, katerim je ogenj v srcu tako zelo gorel, da se je tudi zunaj razodeval.

Zdaj je pa le še vprašanje: kaj pa mi? kaj pa naše serce?

Dandanes se z ognjem veliko dela. Brez števila je tovarnen ali fabrik, v katerih poglavitna dela ogenj opravlja ter sto in sto človeških moči nadomestuje; veliki vozniki so morali že tudi skor zapored ognju vso vožnjo prepustiti; z ognjem se določuje v kervavih vojskah mir med narodi; s pomočjo ognja se delajo ceste skozi kamnite gore po več ur na dolgo; ognjena je tudi tista moč, ki po telegrafih naše misli in želje kakor blisk hitro prenese v naj daljše dežele: ognju se skor nikakoršna moč ne more ustavljati.

Enako moč ima tudi ogenj, ki se v človeškem srcu zaneti; mlačno, mrazno, ledeno serce nikjer veliko ne opravi; le vnema, gorečnost — tedaj serčni ogenj, ta zveršuje velikanška dela — z ognjem, smém reči, se zaslužijo nebesa in — pekel; mlačen človek, pravi sv. pismo, je Gospodu gnjusoba. Žalostno, grozovito žalostno je le to, da v mnogih mnogih srcih sicer gori ogenj, toda ne ogenj Jezusov, ampak vroč ogenj grešne strasti; da so na svetu serca, ki jih razgreva tako divji ogenj strasti in hudobije, kakor bi bile v njem žive iskre iz pekla. Kristjani, od hudodelnikov se učimo! Ali se jim bomo res dali osramotiti? ali ne bomo tudi mi za nebesa delali s tako vnemo, s tako gorečnostjo, s tolikim ognjem, kakor oni za pekel delajo?! Glejte, pri sv. kerstu nam je Jezus po sv. Duhu položil v serce žlahtno iskro svojega nebeškega ognja; ali bomo pustili, da nam bo ta iskra zmiraj tako medlo tlela, ali celo ugasnila? Ali naj nam res ogenj Jezusovega Serca sredi med nami zastonj gori? — Ne morem sicer nikomur gledati v serce, da bi videl, kako daleč je že v keršanski popolnosti, koliko stopinj ima že v njem Jezusova gorkota, tudi nočem nikomur očitati — toliko pa lahko rečem, da nima nihče izmed nas vsih še tako razgretega serca, da bi ne moglo še bolj — znabiti precej bolj goreti za Jezusa! Vsi se tedaj obrnimo proti Jezusovemu milemu Srcu in goreče ga prosimo, naj nam pošlje en žarek tistega ognja, ki tako goreče plamti v njegovem presv. Srcu; saj se Jezus na podobi tako ljubeznjivo na nas obrača in kaže svoje presv. Serce, prav kakor bi hotel vsakemu posebej reči: „Glej, ogenj sem prišel prineset na svet, in kaj hočem družega, kakor da se vname?“

Sv. Jožef.

(Dalje.)

V današnjih dnevih, ko je sila ljudi moliti učila, se je marsikaj dobrega, poprej zatertega, zopet obnovilo. In ljubi Bog daj na mogočno priprošnjo naše ljube Gospé presv. Serca in na priprošnjo njenega ženina svetega Jožefa, da se hudo bolj in bolj zatara in vse dobro zopet oživi in ponovi! Od kar so pokojni sv. Oče Pij IX, toliko slavnega pomena, svetega Jožefa za patrona vesoljni cerkvi razglasili, se je čiščenje tega preimennitnega svetnika vnovič oživilo ter se prav hitro in veselo po vsem svetu razširja. Malarji in podobarji, pevci in pisarji se prizadevajo, da kolikor le premorejo povzdigujejo čast in slavo, moč in veljavo tega častitega svetnika. Razne podobe svetega Jožefa kinčajo katoliške cerkve in stene keršanskih hiš. Pobožne in dobre matere izročujejo v mogočno varstvo svetemu Jožefu svoje otroke, ktere so na njegovo prošnjo od milostljivega

Boga prejele. V več krajih se pobožni kristjani zbirajo in združeno častijo tega svetega očaka ter se v devetdnevnih njegovi priprošnji, njegovemu varstvu izročujejo; tudi celi mesec svetemu Jožefu posvečujejo, in mili Bog obilno poplačuje to bogoljubno čiščenje.

Skoraj da so prišli časi, od katerih je pisal velik častivec svetega Jožefa, Izidorij Izolan: „Sveti Duh ne bo jenjal, serca vernih bo nagnil, da bo vsa vojakovalna Cerkev svetega Jožefa na novo častila, bo v njegovo čast samostane, cerkve in altare stavila, praznike ustanovljala in mu povsodi obljube delala. Bog bo vse serčne skrivnosti odkril in imenitni možje bodo notranje, v svetem Jožefu skrite darove Božje preiskavali ter bodo našli preimennitni zaklad, kakoršnega pri vsih pobožnih očetih stare zaveze niso našli.“

Naj zdaj nekoliko popišem, kako pobožni kristjani današnje dni časté svetega Jožefa, od vekomaj izvoljenega rednika Gospoda Našega Jezusa Kristusa in prečistega ženina preblazene Device Marije.

1. Že Papež Pij VII je leta 1819 podelil mnogo odpustkov vsem kristjanom, ki opravijo v to odločene molitve v čast sedmerih žalosti in sedmerih veselj sv. Jožefa. Papež Gregor XVI je te odpustke potrdil in tudi pomnožil. Pobožni kristjani so te molitve radi molili, posebno še sedem nedelj pred godom svetega Jožefa in sedem nedelj pred praznikom varstva svetega Jožefa, ki je tretjo nedeljo po veliki noči. In Papež Pij IX je leta 1847 popolnoma odpustek podelil vsem častivcem tega imennitnega svetnika za vsako sedem nedelj, v katerih te molitve po versti, nepretergano opravijo in navadne pogoje za ss. odpustke opravijo. *)

2. Pred kakimi 25 leti se je ustanovila družba pobožnih otrok sv. Jožefa. Bogoljuben mladeneč je v Tournajski škofiji zbral nekoliko sošolcev, ki so namenili svetemu Jožefu se priporočevati, njega častiti, da bi pod njegovim varstvom toliko lažje se učili in lepo nedolžno živeli. Leta 1854 je bilo že toliko malih zapisanih, da so napravili za to malo družbo posebne vodila. Dve leti pozneje je papež Pij IX te vodila potrdil, z odpustki obdaroval in leta 1858 z novimi odpustki obogatil. Veliko tisuč jih je v to družbo zapisanih; in leta 1862 že je papež Pij IX to družbo posebno pohvalil ter ji svoj očetovski blagoslov podelil.

3. Blizu Pariza v malem mestu Beauvais (r. Bové) so cerkveno ustanovili bratovščino sv. Jožefa leta 1861. Udje te bratovščine imajo ta posebni namen, da prosijo Boga, naj na priprošnjo svetega Jožefa mili Bog posebno varuje sv. Očeta in katoliško Cerkev; francosko deželo in ude te bratovščine, in vse keršanske družine; njeni udje še molijo za spreobrnjenje preganjavcev sv. Cerkve in za zedinjenje vseh od prave cerkve ločenih. Mnogoteri so odpustki te bratovščine. Pri njej je vpisana posebna družba duhovnov, ki v svojem posebnem časopisu veliko storijo v večji čiščenje svetega Jožefa in sploh v spodbudo pravega keršanskega življenja.

4. Da bi z Rimom bile zedinjene tudi te bratovščine svetega Jožefa in vse druge, ki bi se po širokem svetu v njegovo čiščenje še ustanovile, je bila v sv. mestu pri farni cerkvi sv. Roka napravljena glavna ali prva bratovščina sv. Jožefa, ki ima ta namen, da si njeni udje prizadevajo, kolikor mogoče, posnemati v vsi čednosti svetega Jožefa in tako se vdeležiti njegovega mogočnega varstva. Poterjena je bila ta bratovščina leta 1862. Ta

*) Vse te pobožne opravila v čast sv. Jožefu mislim o svojem času bolj na tanko opisati, da bi pri nas čiščenje tega velicega priprošnika pri Bogu še bolj razširilo in vterdilo.

bratovščina bo bolj obširno popisana, kedar se bo z njo zedinila tudi naša bratovščina svetega Jožefa.

5. Sv. Jožefa vsi kristjani posebej častijo, in se njegovi mogočni priprošnji priporočujejo, da bi vaim sprosil srečno zadnjo uro. Ker pa nihče ni gotov, bo li pri ostri sodbi čist spoznan ali ne; bo li vzet v sveto nebo, ali se bo moral še dolgo čistiti v hudih vicah; zato pobožni kristjani, posebno v sedanjih časih, ubege duše v vicah mogočni priprošnji svetega Jožefa priporočujejo ter ga tudi patrona ubozih duš v vicah imenujejo. Na Francoskem se je leta 1865 ustanovila družba svetega Jožefa v tolažbo in reševanje ubozih duš v vicah. Ta družba se je prav urno razširila na vse kraje. Leta 1867 se je v Parizu pričela molitevena družba pod varstvom sv. Jožefa za umerle duhovne.

6. Posebno zaslugo v večji češenju sv. Jožefa v našem cesarstvu ima g. dr. Jožef Deckert, mnogozaslužni župnik v Weinhaus-u pri Dunaju. Ta veliki častivec svojega patrona je s privoljenjem duhovske gosposke ustanovil v svoji fari družbo češenja sv. Jožefa že leta 1870, ki je bila leta 1877 z glavno bratovščino v Rimu zedinjena in deli svojim udom prav veliko duhovnih dobrot. (Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Gosp. misijonar Jan. Stariha, župnik v Redving-u, škofije sv. Pavla v Ameriki, se je za kaka 2—3 mesce vernil v Evropo in je 13. t. m. prišel v Ljubljano, ter je 14. t. m. odšel v svojo domačijo v Semič na Dolenjsko, kjer ima še žive starše. Privoljenje ima od svojega škofa pripeljati seboj tri mladenčce iz višjih šol, kateri bi se na škofove stroške v kakem kolegiju izobrazili za misijonarje. Ako bi kateri n. pr. od 6. razreda dalje imel veselje temu poklicu posvetiti se, utegne gosp. misijonarju svoje želje naznaniti. (Napis: Prečast. gosp. Jan. Nep. Stariha, misijonar, zdaj v Semiču na Dolenjskem.)

Gospod Stariha pripoveduje prav znamenite reči, kar je doživel v svojem duhovskem pastirstvu po Ameriki. V Redvingu je dobil kacic 40 katoliških družin, ko je nastopil; zdaj jih ima že 130. Zidal je veliko novo cerkev, ki se dá s kurjavo greti, pa je treba vsaki pot pol sečnja derv; ima tudi pol manjši spodnjo cerkev za sv. mašo ob delavnikih po zimi, ker je silovito hud mraz. Kakor drugi katoliški duhovni pastirji, tako je tudi on z velikimi stroški in s pomočje vernikov napravil katoliške šole s peterimi učenicami redovnicami, tudi z višimi razredi, da ni treba otrokom hoditi v državne šole, v katerih se spridijo in spačijo, ako tudi dobri vanje pridejo. Na red in katoliško izrejo se na tanko pazi; ako n. pr. starši dajejo otroke v državne brezvérske šole, ne dobé pri spovedi odveze. Celó katoličani so bili v začetku tako zgubljeni, da so prav obilno hodili v anglikansko (protestansko) krivoversko cerkev; goreči misijonar pa je šel za njimi in jim je rekel: „Kamor hodijo ovcé, gre tudi pastir za njimi“, in sram je bilo nezvestih, šli so iz krivoverske cerkve ter so nehali vanjo hoditi. Mladina ima prav lepe zmožnosti in so tudi značajni, stanovitni, ko so dobro podučeni. Šolska mladina gre vsak dan k sv. maši. Ss. zakramente prejema vsaki mesec. Vsa šolska mladina dobí vsak mesec spričevala. Pri vsakem je zapisano, kako se je obnašal, kolikrat n. pr. opustil sv. mašo (tudi ob delavnikih) itd., pa kako se je učil vsake tvarine. Redi so številke do 10. Naj slabši je ničla (0), naj boljši pa desetka (10). Prebivalci ondotti so po naj večem Irci in Nemci.

Iz Ljubljane. Tudi preč. gosp. misijonar in dekan Jan. Trobec je 16. t. m. došel iz Amerike s svojo sestro, kakor par dni poprej gosp. Stariha. Bil je med potjo pri predstavah Kristusovega terpljenja v Oberamergavu, zato se je nekoliko dalj zamudil. Obá sta na svojih misijonih prav dobro namestovana od č. oo. jezuitov, ter sta se brez skerbí podala na počitnice v svojo domačijo. Svojo blagoselčnost so amerikanski katoličani kaj lepo pokazali do svojih gospodov, ker so ju pošteno oskerbeli s popotnino in so tudi močno skerbni, da bi se saj res povernila nazaj v svoje misijone. Amerikanski katoličani so pa tudi moški in postavni ljudje, ki se dajo kaj dopovedati. Znano je, da so tudi Amerikanci bili hudo vdani pijači; tako tudi sicer pobožni Irci. Povedal pa je zdaj g. Trobec, da v petih letih ni vidil nobenega pijanega izmed Ircev in izmed Nemcev, le samo dva. Razvajenec namreč stori pošten sklep in ga tudi spolnuje ter se ne dotakne več nobene močne pijače, če bi ga imelo tudi konec bitu. Kaj pravijo k temu naši žganjarski čuki in tavajoče vrane?

Tudi gosp. Trobec utegne seboj vzeti kake poštene šolske mladenčce, kateri bi imeli za misijon poklic.

Popotvanje čez veliko morje je terpelo samo 10 dni. Tedaj tudi tu velik napredek. Ako prav vemo, so se ranjki Pirc pervikrat vozili 3 mesce na jadrilnici; pred kratkim je parnik potreboval saj še 12 dni.

Gosp. Trobecova amerikanska ura je kazala $\frac{1}{4}$ 7 zjutraj, ko je bilo pri nas $\frac{1}{2}$ 2 popoldne. Tolik je razloček.

Na Rožniku pri Ljubljani je katoliška rokodelska družba preteklo nedeljo, 4. po Bink., obhajala prav pri-serčno slovesnost. Bil je namreč god našega glavnega predsednika vojnega škofa milg. Antona Gruša in god našega mnogospoštovanega podpredsednika gosp. Antona Keržiča. Oba smo želeli počastiti. O $\frac{1}{2}$ 8 so nam gosp. Keržič v ogovoru prav živo pojasnili, kako je naš Gospod Jezus Kristus sam ravno delavski stan poveljčal, ker si je za svojega rednika izvolil sv. Jožefa iz tesar-skega stanú, in mu je tudi sam pomagal pri njegovem težkem delu. Vpletli so vmes več delavcem prav primernih nauk iz evangelija, od ribičev in njih medse-bojne pomoči v duhovni in telesni prid, pa kako je bilo njih delo blagoslovljeno in z velikim ribjim lovom obogateno le potlej, ko so na povelje Jezusovo mreže vergli in po njegovi volji, tedaj v njegovem imenu pridno delali. Pri naslednji sv. maši preč. vodja J. Gnezda so družniki prav lepo in vbrano peli. Poslednjič pa so se pri skupnem zajuterku na prijaznem hribcu povedrili, še spominjali visocega imenjaka škofa Gruša in priserčno častitali pričujočemu gospodu podpredsedniku. Poslednji čas se je družba z velikim številom častnih udov pomnožila. Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo!

Pristavek. Naj bi spoštovana družba, kar je v njeni moči, tudi goreče nasproti delala prežalostnemu skrunjenju nedelj in praznikov, kar se v rokodelskem stanu vedno huje kaže s hlapčevskim delom, ki je tako velika pregreha. Vr.

V Čeručah bode to nedeljo slovesno blagoslovljen in postavljen glavni kamen za novo cerkev, ktera se bode razun stolpa, že v tretjič na novo zidala, vsaki pot večí. Kakor kaže ploša v glavnem kamnu dosedanje cerkve, je bila le-ta zidana l. 1743 in vkladni kamen je bil posvetil in postavil g. Volbenk Karol Šifrer, nad-župnik Mengeški in komisar za Gorenjsko. Napis za tretjo cerkev je vsekano na ravno tisto plošo na drugo stran. Vsekano je med drugim ime preč. gosp. stolnega prošta Jožefa Zupana, ki bodo kamen blagoslovili, in č. g. župnika Lor. Mazek-a. Pri poprešnjih zidavah cer-

kev še ni imela svojega lastnega duhovnega pastirja, katerega je dobila še le l. 1764. K mali ploši se bode pridjal še pergament, na katerega lahko pridejo še kaki drugi zapisi. Bog daj srečo k važnemu delu.

V Zagrebu, na tergu „Kapitol“, pred slavno stolno cerkvijo, ki se „kraljeva cerkva“ imenuje, stavijo krasen spominek iz obdelanega kamna. Iz sredine bode se dvigal visok in lep steber, na katerem bode stala umetno vilita podoba (kip) Device Marije brez madeža spočete, bogato pozlačena. Napravljena je po podobi, kakor je na svetinjah čistega spočetja Device Marije, ktera podoba je premila in ginljiva vsacemu, kajti Mati in Devica razprostira roki proti revnim Evinim otrokom v solzno dolino, in bi rada vse, vse sprejela in peljala k svojemu božjemu Sinu, Kralju miru.

Na podstavi stebra, na čveterih stranéh bodo stali čveteri veliki angeli. Spominek bode prekrasno delo, da malo tacih.

To pa je toliko veselejše, ako se pomisli, da se to dela v Zagrebu, kateri je namešan z judi, razkolniki in kalvino-luterani, in v sedanjih slabovérnih pa brezvérnih časih. —

Ginljivo je viditi tu ob nedeljah popoldne mlade klerike v belih roketih po dva in dva iti k duhovskim večernicam, ktere opravljajo s kanoniki vred v „kraljevi cerkvi“, njih 50 parov naenkrat.

Po teh večernicah ob 4 popoldan pridejo zopet mladi kleriki, po dva in dva, pred altar križanega Gosпода Zveličarja, kjer se časti tudi presveto Serce nje-govo. V tej stranski kapeli je tudi presv. Rešnje Teio shranjeno in sicer za dušno hrano (na velikem altariju je hranjeno le za izpostavljanje); tukaj tedaj so vsako nedeljo večernice naj svetejšega Serca Jezusovega. Pred večernicami sprelepo pojejo vsi kleriki milo pesem presv. Serca. Po litanijah presv. Serca pojejo zopet drugo; na to je blagoslov z Najsvetejšim, za tem še eden ali dva „sveti“, milo vbrani; petje veličastno doni iz gerl verlih, za naj svetejši stan se pripravljajočih mladenčev. To je opravilo izvrstno, ki napaja duše z naj milejšo roso, z naj blagšo vonjavo iz Serca naj svetejšega, naj ljubeznjivšega. Mora sad roditi.

„Kraljeva cerkva“ se bode vsa popolnoma gotiško prenovila, delajo se velikanske priprave, obdelano kamenje, odri itd. Bolj natanka opisava te imenitne in velikanske cerkve morebiti drugi pot.

Ko se pride po cesti od Ljubljane skozi Brežice v Zagreb, se vidi na prijetnem homcu nov samostan s cerkvijo sv. Jožefa, vtemeljen od sedanjega nadškofa kardinala Josipa Mihalovića za tukaj imenovane „mag-dalenšnice“. V izrejo namreč jemljejo zgubljene ali na potu razberzdanosti tavajoče dekleta. Učijo jih Bogu služiti, pošteno živeti, raznotere dela in rednosti. Mnogi zagrebški prebivalci dajejo svoje nevbogljive in razberz-dane hčere njim v nauk. Bi li ne bilo v beli (?) Ljubljani kaj enacega koristno?

Na spodnjem Štajerskem. „Kdor vas zaničuje mene zaničuje“, je govoril Sin Božji, večna resnica. To se je nad nekimi župljani v nedeljo spolnilo, ker grozo-vita in ostra toča je v njih župniji vse na poljih strašno potolkla, tako, da popred prav lepo žito kosijo.

Novošegni modrijani mislijo in govorijo, da to dela zgoli narava sama; išejo mnozih vzrokov, ali pripisujejo vse slepim naključjem.

Kdo je pa Gospod narave? Ali zamorejo vsi mo-drijani in kemikarji sedanje brezvrne dobe le eno bilko trave napraviti?

Kdor je pa gospod čez stvari, ne more li se jih poslužiti, da kaznuje ali pa poplača tega, kateri mu je podložen?

Kaj pa Gospod gospodov, večni Stvarnik sam, se li ne more poslužiti narave, ktere začetnik je, da kaznuje ali plačuje že sedaj po svojih neizvedljivih sklepih?

Duh časa je že skoraj vse preplul, tudi včas kme-tiča; veliko jih novošegno-nevrno modruje, drugi pa imajo druge napake. Premalo se spozná, da je greh kriv, da Bog hudobije mnogoverstno že tu kaznuje. Nečejo s pobožnim Jobom klicati: „Božja roka me je zadela“.

Stari župnik pri hervaški meji, ki so preko 30 lét pasli čedo Kristusovo, so tako oslabei, da niso mogli več maševati, ne družih dolžnost spolnovati. Veliko so se trudili, veliko preterpeli tukaj. Po njih trudu in sker-béh je bila izvidana krasna in veličastna cerkev presv. Device Marije v joniškem slogu; take v lavantinski škofiji ni. Božjega groba nisem tacega vidil v mestih, ne na deželi... Cerkev jih je močno veselila, želeli so tu med ovčicami počivati pri preljubljeni hiši Device Marije. Pa pretekli teden jih, močno oslabiljenega star-čeka, po sili naložijo na voz, da bi jih peljali tje, kamor nočejo sami, ampak kdo drugi, v peto faro od tod. Ko so jih peljali do voza in še potem, so roko vzdignili in prosili: „nikar me ne peljite od tod“. Toda nihče se ni zmenil za zdihljeje in solze starčeka že slabega uma!

Imeli so tudi dobrega in za čast Božjo in Device Marije vnetega kaplana, da malo tacih; pa koliko so jih hudobneži sovražili, obrekovali in takih reči dolžili, kterih ni tu govoriti. Pretečeni teden so šli žalostni, jo-kajoči od tod; pa še med potoma so jim se posmeho-vali, jih zmerjali, ukali in očitno jih tako zaničevali!

V nedeljo, precej po odhodu obéh užaljenih dušnih pastirjev, ko so bili ljudje ravno pri popoldanski službi Božji, privihra grozovita nevihta, tako, da se cerkev stresa in steklovina z oken po cerkvi zvenči; vse je prepadel blede strah, javk nastane, služba Božja neha. Po polju vse duhovnije pa ostra in debela toča neusmi-ljeno bije in konča vse. Sedaj se čuje stok in jok! Vendar nečejo spoznati, da je to šiba Božja zavoljo to-likega nepravicega žaljenja pooblastencev Božjih. Go-vorijo pa, da so jo kaplan naredili iz maščevanja in jo čez faro poslali! Ravno s tem pa sami ne vedé na znanje dajejo, da so krivi, ker, ako bi ne bili č. gospodu hu-dega storili, kako bi mogli o njih maščevanju govoriti?

Dušna slepota in vraže storijo, da se s skesanim srcem k Bogu ne obernejo in milosti ne prosijo, le vse drugo dolžijo in rotijo!

Sv. Alojziju.

Čistosti mogočni varh!
Danes, oh, poglej po svetu,
Glej, kako v deviškem cvetu
Vert se Jezusov belí.
Lilij glej nedolžne glave,
Serca v persih glej še zdrave,
Ki jih červ še vgriznil ni.

Čistosti tatovom strah!
Glej krog verta vtaborjene,
V eno vojsko tri združene,
Satana, meso in svet!
Vojska ta se je zaklela,
Da nedolžnost jim bo vzela:
Joj ti, joj ti, Božji cvet!

Čistosti mogočni varh!
Prosi vstrašena te reva,
Čisti deček, čista deva,
Še dojenček ti jecljá

V milem maternem naročji,
V brezskerblijivosti otročji,
Prosi, da obvari ga!

Oh obvari vse, Alojz!
Z lilijo po vojski mahni,
Svojim pa še večjo vdahni
Svete čistostosti krepost.
Naj naprej se vert razcvéta,
Jezus naj po njem se šeta,
Sercu svojemu v radost.

P. Š.

Če smo Slovenci hinavci?

Neki tujec v „Auslandu“, kakor piše eden slovenskih listov, pravi med drugim: „Slovenec *) je bolj hinavsk kakor pobožen; na božje pota hodi le, ker je pri njem taka navada, pa ne, da bi storil dobro delo...“ Sicer smo slišali, da v pobožnosti so Slovenci prvi za Tirolci; ta tujec pa jih je našel take, kakor „laži-liberalci“ sploh pobožnost pitajo, namreč za „hinavšino“! Lepa hvala za „kompliment“!

Kdo si vé, če je popotnik sam imel tako bistro duhovno oko, da je Slovence za „licemerce“ počrnil, ali pa mu je kak štajarski mladoliberalci to na uho natrobil? Slišimo namreč tudi doma takih olikanih sodnikov; kadar vidijo ljudi na množice iti v cerkev, na božjo pot ali celo za procesijo, takrat imajo kmalo pripravljeno očitjanje, češ: to so „licemerci“, tega ne delajo iz prepričanja, ampak „iz navade“!

Pač bi se ljubilo človeku, naj večkrat postarnemu, po en, dva, tri dni daleč „iz navade“ in „hinavšine“ — trudnemu, velikrat lačnemu in žejnemu na božjo pot hoditi! Kaj takega si utegnejo le „licemerci“ domišljevati. — Nekoliko čuden je tudi izrek: „da bi bil (Slovenec) delaven in marljiv, tega ne morem terditi“. Dosti „delaven in marljiv“ je navadno Slovenec, da si groš zasluži; še bolj „delavni in marljivi“ — se vé — so nekaki olikanci, da mu ga iz žepa izplevejo. — Marsikaj zraven „lahkomiselnosti in pijanstva“ pa je vendar popotnik pregledal, kar bi bilo drugač graje vredno, kakor pa „božje poti“. Grajali smo že večkrat n. pr. ostudno ponočevanje in pregrešne znanja, gerdo kletvinjo in pridivanje, srovo pretepanje in marsikaj, kar več Slovencev nesrečnih dela. Edenkušenih gospodov, ko je slišal te dni, kako hudo je zopet toča bila, je rekel: „Ni čudo; zakaj tako gerdo preklinjajo!“ Opustimo tedaj vse, kar je pred Bogom graje in kazni vredno, potem bo prav.

Razgled po svetu.

Rimske obravnave s Prusijo za mir med Cerkvijo in državo na Nemškem. Že velikrat smo naznanjali, kako neusmiljeno ravna prusaštvo s katoliško Cerkvijo in katoličani na Nemškem. Rimski dnevnik „Aurora“ je poslednji čas zaporedoma prinesel več spisov, ki pojasnjujejo obravnave med Rimom in Prusijo, da bi se Cerkvi mir povernil; vidi se iz njih, kako neblago je prusaštvo počenjal tudi v teh obravnavah. Prišel je

namreč Bismark v take hude zadrege, da mu je za njegovo daljno gospodovavstvo potreba Cerkve in katoličanov, ktere preganja, in pomolil je Rimu svojo roko v spravo, ter so se pričele pogajanja med papeževim nuncijem in Bismarkom — najprej na Dunaju, potlej v Kisingu.

Sv. Oče so goreče želeli, da bi se reč srečno doveršila ter bi jenjalo terpljenje katoliške Cerkve na Nemškem. Zakaj prašanje je za tisuče in tisuče duš, ki so v silni nevarnosti pogubljenja v tej „kulturni borbi“, vsled ktere so brez dušnih pastirjev, brez službe Božje, in nameri se, da grozovitost celó še na smertni postelji ne dopusti dušnega pastirja k bolniku, da bi mu podelil ss. zakramente za umirajoče. Domači dušni pastirji so namreč ali pregnani ali pa so izmerli, tujih pa pruske nove postave ne dopustijo. Pač lepa svoboda laži-liberalnega bahaštva!

Od cerkvene strani tedaj je bil mir silo doželen. Toda mir se je imel delati z luteranstvom po takem človeku, ki se je pred kaj leti mogočno šopiril, rekši: „V Kanoso pa ne gremo!“ To se pravi, da pred papežem se nikakor ne bo poniževal, njemu ne odjenjal, njemu se ne udal...

Obernili se je sicer mogočni Bismark že s tem proti „Kanosu“, da se je z Rimom v pogajanje podal; bil je toraj njegov liberalni in luteranski slovez že s tem pred občinstvom prav na tenki nitki: če se kolikaj udá cerkvenim zahtevam, se mu je bilo bati, da ga bodo zasmehovali posebno nemški laži-liberalci in rudečkarji, kteri za slabost razglašajo, ako kdo kak greh opusti. To je vedil papežev poslanec, to so dobro vedili sv. Oče; zato se je delalo od cerkvene strani prizanašljivo, kar koli je bilo mogoče in zahtevalo se je le samo to, od cesar se nikakor in nikoli odjenjati ne more in ne smé.

V tacih okoliščinah si tudi rimski cerkveni časniki niso upali kaj dosti govoriti o tej reči, dokler je bila v obravnavi, da bi kje reči sami kaj ne škodovali, je ne zadrževali itd. Zdaj pa, ko je pruska vlada sama razglasila nekaj pisem o tej razbiti obravnavi, ima tudi Cerkev prostost govoriti, pa tudi njena dolžnost je pojasniti to reč, da svet své, kdo je kriv, da se ni mir dosegel, kajti Bismark je le to razglasil, kar je njemu kazalo, kakor mu je tudi poslanec Windhorst očital v nemškem državnem zboru.

Bismark tedaj, kakor je že omenjeno, je poslednjič vidil, da kulturna borba ali preganjanje sv. Cerkve ne rodi rožic njemu in njegovim ocnovam, kakor se je nadjal, vidil je, da se budi s tem le vedno večí raspor v cesarstvu, to pa v korist rudečkarjem in prekucuhom, kteri so celo cesarja napadali in ga po vsi sili hotli umoriti. V taki zadregi se je spomnil Cerkve in njenih stanovitnih in svetih nauk, ki so nasprotni vsakemu rogovilstvu ter je želel s Cerkvijo toliko se spraviti, da bi iz njenih konservativnih nauk imel pomoč, kakor tudi da bi katoliški poslanci in podložni jeli serčno podpirati vse njegove osnove, med drugim v državnem in deželnem zboru. Menil je, da sv. Oče potem katoličanom utegnejo ukazati, da bodo v vsih zadevah s Bismarkom držali.

Ako pa se je Bismark hotel pogajati s napravo, kakoršna je Cerkev, je bilo potrebno Cerkev za to spoznati, kar ona v resnici je, za tako namreč jo spoznati, kakoršna je postavil njen začetnik, ki je Bog. Ako bi Cerkvi kdo stavil pogoje, ki so njenemu bistvu in obstoju nasproti, bi Cerkvi delal krivico in storil bi samega sebe smešnega; počenjal bi satanovo djanje, ki je rekel Sinu Božjemu: „Vse to bom tebi dal, ako pred-me padeš in me moliš.“ Cerkev je po božji naredbi samostojna verska družba, ki ima svojo cerkveno vlado od

*) Pisavec sicer piše o Štajarcih, pa list meni, da isto velja tudi drugim Slovincem; toda od Slovencev sploh moramo to krivičenje določno odbijati. Da je pa tu in tam marsikaj gnjilega, glej dopis: „Na spod. Štaj.“ v današnjem listu. Vred.

naj višjega do naj nižjega duhovnega pastirstva, ki ima pravico učiti in vérsko odgojati svoje otroke, odgojati jih po svojih naukih in postavljati pastirje za dušno pašo keršanskega ljudstva. Kdor se hoče s Cerkvijo pogajati, ji mora tedaj priznati njene bistvene pravice. Pruska, kakor vsaka druga vlada na svetu, ako se s tem ne vjema, ima zmožnost iti svojo pot in v svojo lastno škodo in nevarnost tretji in preganjati Zveličarjevo nevesto; toda ako se hoče pogajati in jo imeti za veznico in pomoč od nje dosegati, jo mora spoznati za tako, kakoršna je ustanovljena od Boga samega, kateri ji je dal nalogo in poslanstvo, da ga ona mora splovnovati.

Pruski državniki pa pri vsi svoji bistrosti tega jasnega zaumena niso zapopadli. Spremenili so prašanje prava v prašanje kupovanja in prodaje. Rekli so Cerkvij: pripravljani smo ti dati kako stvar, toda za odmeno moraš tudi ti dati kaj od svojega. Zahtevalo pa se je od nje prav to, kar Cerkev dati ne more, ako hoče ohraniti svojo bistveno vstavo. Hotli so nekako judovsko barantijo, bilo je prašanje pri Cerkvij za njeno življenje in smert. In ker se Cerkev v to ni podala, pravi pruska država, da ji Cerkev ne dá nič, v tem ko je pa država Cerkvij dala že veliko in še hoče dati. Bismarck je 20. aprila pokazal v nekem poročilu, da malo ceni to, kar on imenuje teoretično (naučno, umsko) podporo Cerkve zoper rudečkarstvo; toda ta podpora je vse kaj drugega kot samo teoretična podpora. Pruska vlada naj pustí proste katoliške škofe in duhovne, naj stori, da se duhovni pastirji povernejo v svoje duhovnije in k svojim opravilom; pa bo zdajci vidila, da nauki katoliške Cerkve niso samo teorija (umovanje), temuč da se bodo spremenili v življenje in kri pri vérniki.

V Sarajevem se je kaj sijajno obhajala procesija v praznik sv. R. Telesa. Vojvoda Virtemberški, poveljnik in ces. namestnik, z vsemi oficirji in vradniki, se je vdeležil. Nosili so Najsvetejše preč. gosp. novi škof za Hercegovino. Pri mizi je vojvoda napil v latinskem jeziku milgsp. škofa za blagor in rast katoliške Cerkve v Bosni, in škof pa je tudi v latinskem jeziku povdarjal svobodo, ki se bode po sužnosti 400 lét zopet razcvetala valed prizadevanja Avstrije. Po kosilu so se razkazovali mnogi narisi za zidanje nove stolne cerkve v Sarajevem.

Na Francoskem so se procesije sv. R. Telesa dan vkljub proti-cerkveni vladi povsod z naj večjo slovesnostjo obhajale. Kjer je bilo mogoče po ulicah hoditi, je bila velika gnječja vernikov, ki so počastili presv. Zakrament, in v mnogih krajih se jih je vdeležila tudi vojašina s civilnimi vradniki. V Parizu ni bilo videti lepših tudi o času, ko je Cerkev slovela v prostosti in v naj lepšem cvetu. In ravno to je sad preganjanja Cerkve. Bolj ko se ona zatira, tembolj zmaga; bolj ko trinogi zadušujejo verske čutila, tembolj se oživljajo le-te v srcih vernikov.

Na Albanskem se sliši o vednem oroženju zoper Černogorce. Zraven tega pa tolovajske derhali ljudi nadlegajo. Taka derhal je bila une dni napadla kloster Lukijstan blizu Janine. Predstojnik, 80leten starček, še z drugim mnihom pa se je terdno zaklenil v celico, od koder je bilo moč na tolovaje streljati, kateri so s tem ostrašeni pobegnili, ko so se tudi okoličani vzdigovali tolovaje napast.

Vse se dviga zoper Turka. Arabi v Mezopotamiji so zajeli 4 turške batalijone in jih pokončali. Po več krajih so uporniki otepli Sultanovo vojno, ktera se mora zbirati v večih mestih in dežela je čisto brez brambe. Vse zveze so pretergane in glavarji zahtevajo nagle po-

moči iz Carigrada, da bi saj po mestih mir ohranili. Pravijo, da sultan je harambašu upornikov ponudil pomiloščenje in denara, pa zastonj. Govoré tudi, da so poglavarji poslali pismo vdanosti angleškemu konzulu, v katerem prosijo podpore, češ, da hočejo sprejeti angleško varstvo.

Turško-gerška zadeva zaradi mej itd. se ima obravnavati v Berlinu, kamor so državniki poklicani.

Ne pričakuje se ravno mnogo od berlinskega shoda. Zahteval bode boje zveršenje berlinske pogodbe oziroma na črnogorsko-albansko zadevo in na poprave v Armeniji. — Pišejo tudi, da več turških častnikov je prišlo na Albansko — enako, kakor je o svojem času prišlo več ruskih častnikov v Belgrad v službo pri serbski vojni, kakor so angleški častniki služili pri Turku, kakor so laški častniki vodili garibaldovce pri Mentani.

Cvet in sad srešte molitve.

Zahvale.

Št. 1. V začetku letošnjega posta se me je bila lotila nevarna in zelo sitna bolezen. Iskal sem pomoči pri zvedenem zdravniku, a našel je nisem. Zato sem se obrnil k Naši ljubi Gospoj presv. Jezusovega Serca, opravljal devetdnevnic, in glej! uslišan sem bil toliko, da sedaj lažje dolžnosti svojega stanu opravljam zmorem. Tudi v neki dušni potrebi prejel sem po priprošnji Naše ljube Gospoj presv. Serca Jezusovega posebno pomoč in polajšanje. Češena in vedno bolj češena bodi Naša ljuba Gospoj presv. Serca. — Ob enem se pa tudi še priporočujem v bratovsko molitev, da bi zdravje popolnoma zaželeno zadobil, če je volja Božja. Š. A.

Št. 2. Huda in nevarna telesna težava se mi je bila vsled truda hudo razbolela; po klicanju presv. Serca in prošnji do Naše ljube Gospoj in sv. Jožefa z obljubo razglašenja pa mi je čudno hitro odleglo.

Z gorenjske strani.

Št. 3. Omenil sem že poprej, da se mi je na priprošnjo N. lj. G. po nadaljevanju stanovitni molitvi devetdnevnic zdravje v posluhu prav zdatno zboljšalo; milost Božja mi je zelo oslabiljene oči in posebno drugo še hujši težavo tako zboljšala, da mi še nikdar noben lék ni toliko pomagal, kakor zdaj terdno zaupanje v vsega-mogočnost Božjo ter v presv. Serce Jezusovo, Marije in sv. Jožefa; posebno zaradi poslednje nadloge sem bil že dvakrat v smertni nevarnosti. Zdaj pa se mi vendar toliko boljša, da se dá terpeti. Zaupam v milost Božjo, da se mi bo še boljšalo. Bodi češeno presv. Serce Jezusa, Marije in sv. Jožefa, ter naj se zgodi volja Božja, kakor v nebesih, tako na zemlji. B. St.

Prošnje.

V molitev goreče priporočeni: Neka bolna za ljubo poterpežljivost in če je Bogú na čast in nji v zveličanje, saj za toliko polajšanja, da bi mogla naj potrebniši reči sama opraviti. — Neka gospodičina za dober vspéh pri važnem opravilu. — Brat, da bi na pravo pot prišel, priporočen v posebne prošnje. — Želeč spremeniti svoj stan prosi bratovskih priprošenj, da Bog po svoji previdnosti vse na dobro oberne in po svoji sveti volji vravnava in blagoslovi. — Že dolgo nevarno bolna sestra je prav živo priporečena, da bi po gorečih prošnjah N. lj. G. in sv. Jožefa iz Jezusovega najsv. Serca dosegla zdravje, če je volja Božja. Zahvala se naznani. — Neka hišna prav huda zadrega, da bi se rešila v telesni in dušni prid. — Več bolnih na očéh.

Bratovske sadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec rožnik 1880.

I. Glavni namen: Izročanje vesoljnega sveta v naj sveteljšo Jezusovo Serce za splošno spreobrnjenje.

II. Posebni nameni:

21. rožnika. Sv. Alojzij. Priporoč.: Javorska duhovnija M. D. (580 preb.), ž. in m. Vsa katoliška mladina, posebno tudi zanikarni za spreobrnjenje. Cerkev na Laškem.

22. Sv. Abacij vojvoda s tovarši, mm. leta 130. Priporoč.: Trebanjska duhovnija M. D. (3507 d.), ž. in m. Vojaki za serčnost v dobrem. Duše v vicah.

23. Sv. Zenon, muč. v Arabiji. Priporoč.: Št. Rupert (4125 d.), ž. in m. Opušenje žganjske pijače. Spreobrnjenje Arabov.

24. Sv. Janez Kerstnik. Priporoč.: Žuženberška duhovnija ss. Hermagora in Fortunata (4791 d.), ž. in m. Cerkev na Kranjskem in Goriškem. Varstvo nedolžnih.

25. Sv. Viljem ap. Priporoč.: Sv. Križa duhovnija na Trebelnem (2990 d.). Opušenje kletvinje in sovraštva. Cerkev na Jugoslovanskem.

26. Ss. Janez in Pavel mm. Priporoč.: Srenja sv. Jurja v Dobernichah ž. in m. (2219 preb.). Zatretnje nečimernosti v obleki. Duh poterpežljivosti.

17. Šesta nedelja po Bink. Evang.: „Jezus nasiti 4000 mož“ (Mark. 8). Sv. Ladislav. Priporoč.: Duh. Mokronog sv. Ilia (2049), ž. in m. Bolniki, zlasti tudi mnogi na očeh. Ubožni, starčki, vdove.

Male duhovne vaje.

Darovanje. (Pred počubo presv. Jezusovega Serca)

V skazovanje hvaležnosti in za popravo svoje nezvestobe jaz I. I. Tebi, o moj naj ljubeznjivši Jezus, darujem svoje serce; darujem se Tebi čisto in popolnoma, in sklenem s tvojo pomočjo — ne več grešiti. (Enkrat na dan 100 dni odp.; za celi mesec enkrat popoln. odp. z navadnimi pogoji.)

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. (Godovanje.) Gospodičine uršulinskih notranjih šol so preteklo nedeljo popoldne zopet pokazale, kako lepo in primerno se olikujejo v tej napravi. Napravile so namreč svoji častiti ljubljani in spoštovani vodnici in prednici gospej Materi Antoniji Murgeljnovi za god silno ginljivo igro: „Sv. Cecilija“. Reč sama, tako tehtna, podučljiva in ginljiva, kakor tudi izpeljava, vse je bilo izvrstno. Glavna oseba (Cecilija) je bila Janka pl. Jabornikova s svojo hišnico Terezijo bar. Lauerovo; druge: Jul. Ravova, L. Pikartova, Reška Münsterova, Anka Batičeva, Ema Smičeva, B. gr. Koloredova, Ljudm. Mamkočeva, Matilda Lugerova, Lav. Elsbacherova, Josefina Oroselova, L. Lazarova. Res, vsa hvala in pohvala gre častitim gospodm, ki gospodičine tako verlo izobrazujejo, kakor tudi staršem, ki jih v take naprave dajejo in gospodičinam, ki se s tako koristnimi vajami pravooliko prilastujejo.

Nov davek hočejo liberalci našemu kmetu napraviti s predlogom, da naj se odpravi duhovska bira in naj duhovni dobivajo znesek v denaru. To pa bi ne bilo dobro ne za kmeta, ki ima že tako plačevanj čez glavo, in ne za duhovne, katerim bi tisti groši tako malo

salegli, kakor malo učiteljem, ki zdaj dobivajo denar namesto bire. Vsak vé, da kmet od svojega pridelka že še kaj odterga in dá, še več davka v denaru plačevati bi v veliko primérnejših bilo naravnost nedosegljivo. Srenje bi ne mara prav storile, ako bi v primérnih in postavnih peticijah v tej reči razodele svojo voljo, da naj se v tej reči nič ne prenareja. Sej nevarnost je tudi od te strani, ako bi n. pr. prišle kake zmešnjave, česar nas Bog obvari, da bi kaka prihodnja vlada ne mogla ali ne hotla duhovnom izplačevanja oskerbovati, bi vendar poslednjič morali le zopet ljudje sami duhovnu dajati živeža, ako bi ga hotli imeti.

Izleti se radi napovedujejo le na nedelje in praznike, in pa tako, da jim je komaj sv. mašo dobiti; naj bi vendar katoličani ne pozabili, da smertno grešijo, ako sv. mašo opustijo.

† V Kamniku, 14. rožn. 1880. Vsem prijateljem in znancem, ki so mojo nezabljivo 11. rožnika umerlo soprogo, oziroma preljubo mater, gospo Margareto Smolnikar-jevo, roj. Mele-tovo, v tako mnogem številu spremili 13. t. m. na zadnjem potu v hladno zemljo, naznanjam naj serčniši zahvalo.

Matija Smolnikar s hčerko, tergovcem.

† Na Otoku na Gorenjskem je 9. t. m. umerla gospa Neža Avsenekova, sestra ranjc. Lovro Tomana, v 69. letu svoje starosti. Priporočena od sorodvine v molitev in blagi spomin. Bog ji daj večni mir!

V Gorici, kakor je že znano, bodo 24. t. m. prevzviš. gospod knez nadškof Andrej Golmajer obhajali 25letnico, kar so bili vmeščeni na ondtni nadškofijski sedež. Ob 9 bodo v stolni cerkvi imeli slovesno pontifikalno sv. mašo; ob 11 bodo v nadškofijskem poslopju sprejemali vošila od preč. kapitela in od duhovnov iz mesta in z dežele, kateri se bodo slovesnosti vdeležiti blagovolili; brala se jim bode adresa in sprejeli bodo kelih, ki so jim ga duhovni v spomin za to priliko odmenili.

Javna zahvala je došla iz Pazina vredništvu tega lista vaim dobrotnikom stradajočih Istranov s opombo, kako lepo so se jih spominjali bratje iz lepih pokrajin Kranjske, Štajerske in Hervaške. Ker smo že prej večkrat naznanaovali posameznih prejetih zneskov poterdila, toraj bi bilo odveč tukaj še ponavljati. Opomneno bodi, da ves odbor (Fr. Matejčić, predsednik; A. Kalac, podpredsednik; I. Berbuč, tajnik, in I. Hočevnar, blagajnik) k sklepu vaim dobrotnikom kliče:

Bratje! plemenito učinili ste delo.

Bog predobri naj Vam plati stotero!

Dobrotni darovi.

Za spominek † č. g. Pirca misijonarja: Č. g. župnik Fr. Vohinec 1 gl. — Č. g. J. Vindišar 1 gl. — Iz Amerike so poslali prečastiti gospodje: Jak. Trobec 12 gl., Jan. Žužek 12 gl., Jan. Pavlin 12 gl., dekan Al. Plut 12 gl., Jan. Tori 12 gl., Jan. Stariha 10 gl., Aleks. Berghold 12 gl., Drag. Koberl 12 gl.; tergovcem g. Val. Šebat 7 gl. Skupaj 101 gl. — vse po preč. g. dekanu Jak. Trobec-u.

Za stradajoče na Istarskem: Iz Šmartna pri Kranji 8 gld.

Za cerkev na Hvarskem (Lesinskem) otoku: Prav lepo svetilnico za pred altar neim. roka.

Za afrikanski misijon: Po č. g. Fr. Vohincu: iz Teržiča: L. K. 1 gl.; M. M. 1 gl.; P. M. 1 gl.

Pogovori s gg. dopisovalci.

G. Ant. P.: Naročnina oddana založništvu.